

Sygn. akt XI Ka 521/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym

w składzie: Przewodniczący: SSO Włodzimierz Śpiewła

Sędziowie: SO Elżbieta Daniluk

SO Elżbieta Józwiakowska /spr./

Protokolant: sekr. sąd. Daniel Dobosz

przy udziale **Prokuratora** Marty Baranowskiej

po rozpoznaniu w dniu 6 sierpnia 2013 r.

sprawy **S. D.**

oskarżonego z art. 178 a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kraśniku

z dnia 14 marca 2013 r. sygn. akt II K 199/12

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę S. D. przekazuje Sądowi Rejonowemu w Kraśniku do ponownego rozpoznania.

XI Ka 521/13

UZASADNIENIE

S. D. został oskarżony o to, że w dniu 31 października 2011 roku w miejscowości D., woj. (...), po drodze publicznej, prowadził samochód osobowy marki V. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości z wynikiem badania retrospekcyjnego zachodzącego w przedziale od 2,75 a 2,92 promila alkoholu we krwi,

tj. o czyn z art. 178 a § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 14 marca 2013 roku Sąd Rejonowy w Kraśniku oskarżonego S. D. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu ustalając, iż pojazdem kierował w ruchu lądowym i za to na mocy art. 178 a § 1 k.k. skazał go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wyżej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 (dwóch) lat; na mocy art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego grzywnę w wysokości 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych; na mocy art. 42 § 2 k.k. i art. 43 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat, zobowiązując jednocześnie oskarżonego do zwrotu prawa jazdy z zastrzeżeniem, że do chwili wykonania obowiązku okres, na który orzeczono zakaz, nie biegnie; na mocy art. 49 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 100 (sto) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej; na mocy art. 627 k.p.k. i

art. 17 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki w kwocie 140 (sto czterdzieści) złotych oraz zwolnił go od ponoszenia opłaty.

Powyższe rozstrzygnięcie zaskarżył w całości obrońca oskarżonego.

W apelacji zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj.: art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k., art. 366 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 k.p.k. polegającą na braku obiektywizmu Sądu pierwszej instancji przy ocenie zebranego materiału dowodowego,

- oparciu ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku wyłącznie o dowody niekorzystne dla oskarżonego, w szczególności poprzez przyjęcie za w pełni wiarygodne zeznań T. D. pomimo tego, że jest ona osobą skonfliktowaną z oskarżonym a jako jedyna wskazywała na to, że oskarżony w dniu 31 października 2011 roku miał prowadzić samochód w stanie nietrzeźwości oraz poprzez odmówienie wiary wyjaśnieniom oskarżonego S. D., który wskazał kiedy i w jakich okolicznościach spożywał alkohol;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, wyrażający się w:

- przyjęciu, że oskarżony S. D. w dniu 31 października 2012 roku prowadził samochód w stanie nietrzeźwości po drodze publicznej.

Powołując się na powyższe - skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i zwrócenie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelację należy uznać za zasadną – w zakresie w jakim skarżący domaga się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

W istocie Sąd I instancji procedując w sprawie niniejszej dopuścił się obrazy wskazanych w środku odwoławczym przepisów postępowania, które to uchybienia mogły mieć wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia.

Przede wszystkim rację ma skarżący, że w sposób należyty nie została zweryfikowana prezentowana przez oskarżonego linia obrony.

S. D. składając wyjaśnienia podał, że w dacie zdarzenia za sklepem spożył alkohol w postaci 0,5 l wódki i dwóch piw / vide k. 30/.

Sąd Rejonowy powyższe relacje zdyskredytował, powołując się wyłącznie na zasady logiki oraz na fakt, że oskarżony na pytanie funkcjonariusza Policji odnośnie tego, kto przyjechał samochodem – nie wskazał innej osoby, która miałaby prowadzić jego pojazd.

Powyższa argumentacja nie może zasługiwać na aprobatę.

Kryteria wg których Sąd I instancji dokonał oceny dowodu o bardzo istotnym statusie /wyjaśnień oskarżonego/ - jedynie w oparciu o reguły logicznego rozumowania, przy braku jakichkolwiek innych dowodów o charakterze obiektywnym – jawią się jako niewystarczające i uproszczone.

Dysponując pochodzącą od oskarżonego informacją dotyczącą czasu i ilości spożytego alkoholu – sąd winien podjąć próbę zweryfikowania ich wiarygodności w drodze dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej.

Biegły ów, w oparciu o precyzyjne dane, winien był ustalić czy ilość i rodzaj spożytego alkoholu, deklarowane przez S. D. po pierwsze - mogłyby w chwili badań urządzeniem elektronicznym prowadzić do stężenia alkoholu wskazanego

w dokumencie na k.5, a w konsekwencji – czy wskutek jego spożycia - już o godz. 7.00 lub kilkanaście minut po 7.00 mógł się on znajdować w stanie nietrzeźwości.

Zawarta w retrospektywnej opinii konkluzji biegłego stanowić będzie niewątpliwie kategorię i obiektywny element zezwalający na dokonanie wnikliwej oceny treści wynikających z prezentowanej przez oskarżonego linii obrony.

Dopuszczenie postulowanego dowodu było tym bardziej niezbędne, że znajdująca się na k.22 opinia biegłego F. M. – nie spełnia elementarnych wymogów o jakich stanowi art. 200 § 2 pkt.5 kpk – przez co posiada status niejasnej.

Biegły w istocie ograniczył się do podania współczynnika eliminacji alkoholu dla populacji polskiej – i finalnie dokonał prostego przeliczenia matematycznego. Nadto – w opinii zawarł stwierdzenie: „uśredniając otrzymane wyniki stwierdzam...”

Powyższe obrazuje, że wbrew regułom, jakim winna odpowiadać opinia biegłego - F. M. zaniechał wskazania w oparciu o jakie źródła przyjął taki, a nie inny współczynnik eliminacji alkoholu, jak również nie wskazał na czym dokładnie polega „uśrednienie” przez niego wyników i z jakich powodów zabieg „uśrednienia” został przy dokonywaniu wyliczeń zastosowany.

Tego rodzaju konstrukcja opinii uniemożliwia całkowicie możliwość dokonania jej miarodajnej oceny – a tak jak każdy dowód w sprawie ocenie takowej niewątpliwie winna podlegać.

Precyzyjne ustalenie w oparciu o dostępne dane stężenia alkoholu we krwi oskarżonego w czasie, w którym miał się dopuścić zarzucanego mu czynu – posiada dla rozstrzygnięcia w sprawie niniejszej znaczenie fundamentalne.

Z relacji świadka T. D. wynika bowiem jedynie, że czuła od niego woń alkoholu i uznała, że jest nietrzeźwy – natomiast z oczywistych powodów nie jest to równoznaczne z możliwością przyjęcia, że stężenie alkoholu przekraczało tę granicę, która statuuje czyn jako przestępstwo.

Powyższe deficyty postępowania dowodowego nie mogły zostać konwalidowane na etapie postępowania odwoławczego gdyż możliwość przeprowadzania dowodów co do istoty sprawy przez sąd II instancji jest wykluczona / art. 452 § 1 kpk/ .

Mając zatem na uwadze powołane wyżej okoliczności – Sąd Okręgowy zobligowany był do uchylenia zaskarżonego wyroku.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd winien przeprowadzić postępowanie dowodowe w zakresie zezwalającym na poczynienie wszelkich ustaleń co do istnienia zawinienia oskarżonego lub jego braku – uwzględniając uwagi zawarte w niniejszym uzasadnieniu.

Odnosnie dowodów, które nie posiadały wpływu na uchylenie wyroku – sąd może poprzestać na ich ujawnieniu / art.442 § 2 kpk/.

Zgromadzony materiał dowodowy winien zostać oceniony stosownie do reguł unormowanych w art. 7 kpk, zaś finalnie winna zostać dokonana ocena prawna objętego zarzutem zachowania.